

De maatschappelijke handicap van de sport

Geen sportonderzoek of -nota zonder dat de loftrumpet wordt gestoken over de maatschappelijke betekenis van de sport. Gezondheid, cohesie, schoolprestaties, zelfvertrouwen, ruimtelijke kwaliteit en economische spin-off: het duizenddingendoekje van de sport kan het allemaal. Helden zijn het, die sporters. Amper hebben ze hun zweet afgespoeld en het goud veilig opgeborgen, of ze gaan als een razende tornado door de samenleving en zetten al wat grauw en grijs is om in een glanzend geschenk. Doelgericht rijgen ze de resultaten aaneen en transformeren zelfs de meest verstofte ambtelijke organisatie tot een dynamische *outperformer*. Patstellingen worden doorbroken en nieuwe coalities gesmeed, waar eens roddel en achterklap floreerden.

Op foto's levert dat fraaie plaatjes op, met zon en burgers die strijden om wie het hardste straalt. Maar even zo vaak dondert het in en rond de sport. Is de gelaatsuitdrukking verstard, staan de gezichten strak, spreken koppen boekdelen. Een directeur die vertrekt, een bondsbestuur dat opstapt of de zoveelste technische commissie die ruziënd over straat rolt: het is nauwelijks nog nieuws te noemen. 'Sportbestuur functioneert al tien jaar naar volle tevredenheid' zal de voorpagina niet halen, maar niet vanwege *overkill*.

Sport is ook verbeterheid, egoïsme, onwrikbaar geloof in eigen gelijk en vernietigend uithalen. In de competitie zijn dat voorwaarden voor succes. Daarbuiten draait het ook om andere zaken. Om processen, draagvlak, ruimte laten en meebewegen. De kwaliteiten van de sport zijn daarbuiten als water en zout: eerste levensbehoeftes, maar dodelijk bij overdosis.

Ik kan niet goed inschatten of gevormd zijn in en door de sport nu wel of niet een pre vormt voor goed bestuurlijk functioneren. Of de sport echt '*conflict-prone*' is of dat dit alleen maar mijn beeld is, omdat de media nu eenmaal alles wat misgaat in de sport ongenadig uitvergrooten. Ik mis het bestuurskundige en het mediaonderzoek dat die vraag beantwoordt. Tot die tijd moet ik het doen met wat ik zie op televisie of lees in de krant. Met Gerbrands en Krajiceks, maar ook erg met Cruijffs en Coronels. Overspannen verwachtingen en blinde adoratie vormen de maatschappelijke handicap van de sport.

Koen Breedveld
Directeur WJH Mulier Instituut